

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

19 april 2007

ONTWERP VAN DECREET

**houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen,
gecoördineerd op 7 augustus 1987**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	7
Advies van de Raad van State	11
Ontwerp van decreet	19

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Met deze tekst wil de Vlaamse Regering een decretale basis geven aan een aangelegenheid die behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Dit ontwerp van decreet beoogt de opheffing van het federaal administratief rechtscollege zoals bedoeld in artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen.

Bij dit rechtscollege kan beroep ingesteld worden tegen bepaalde beslissingen van de Vlaamse minister bevoegd voor het gezondheidsbeleid. De Vlaamse minister wordt dan partij in het geding en komt tegenover de voorziening te staan die de betrokken beslissing betwist. Een federaal administratief rechtscollege doet dus uitspraak over een materie die volledig behoort tot de bevoegdheid van de gemeenschap en deze laatste moet haar beslissing voor dit rechtscollege verantwoorden.

Het beroep dat bij dit administratief rechtscollege ingesteld wordt, heeft een opschortend karakter. De uitvoering van de beslissing van de minister wordt dus geschorst. Hieruit volgt dat het voor een voorziening steeds financieel loont om beroep in te stellen, ook al wordt de voorziening uiteindelijk door het rechtscollege in het ongelijk gesteld.

Bovendien leert de ervaring dat de globale behandelingsduur van dergelijk beroep lang is, omdat het rechtscollege de laatste jaren niet meer werkzaam is wegens het ontbreken van een voorzitter.

Er is geen behoefte aan dergelijk rechtscollege aangezien voor de ziekenhuizen, zoals voor elke rechtsonderhorige, een beroepsmogelijkheid openstaat bij de Raad van State. Voor de ziekenhuizen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap bestaat tevens de Vlaamse Adviesraad (VAR). Ziekenhuizen kunnen bij deze adviesraad bezwaar- of verweermiddelen indienen tegen het door de minister geuite voornemen om:

- een vergunning of toelating te weigeren;
- een erkenning, verlenging of wijziging van erkenning te weigeren;
- een erkenning in te trekken of te schorsen;
- een voorziening of een deel ervan te sluiten.

De federale beroepscommissie is enkel bevoegd inzake beslissingen tot sluiting en tot weigering of intrekking van erkenning en dus niet inzake planning. Toch kan men vaststellen dat ook hiervoor een beroep op dit rechtscollege gedaan wordt. Dit laatste verklaart zich dan wel onbevoegd, maar tot het ogenblik van de uitspraak wordt de beslissing van de minister opgeschort.

Artikel 76 van de ziekenhuiswet is pas uitgevoerd naar aanleiding van de eerste verplichte bedafbouw omdat de federale overheid hierin een middel zag om de eenvormige toepassing over alle gemeenschappen te verzekeren en zo te komen tot een eenduidige interpretatie. De federale overheid moet er voor zorgen dat haar regelgeving duidelijk is en ze moet de autonomie van de gemeenschappen respecteren. Aangezien sinds 1 januari 2000 de verplichte afbouw niet langer toegepast wordt, verdwijnt één van de redenen die mee aan de basis van de uitvoering lag.

Bevoegdheid

De Vlaamse Gemeenschap is bevoegd om eigen administratieve rechtscolleges op te richten en dus ook om bestaande administratieve rechtscolleges op te heffen wat betreft hun toepassing ten aanzien van de voorzieningen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Dit is mogelijk ten gevolge van de grondwetsherziening van 1993 (19 juli 1993, B.S. 20 juli 1993).

Hierdoor werd artikel 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen (BWHI) gewijzigd, zodat artikel 10 BWHI over de impliciete bevoegdheden ook kan toegepast worden op de voorbehouden aangelegenheden van de federale overheid. De gemeenschappen (en gewesten) kunnen dus via de impliciete bevoegdheden de grondwettelijk aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheden betreden.

Het oprichten (en dus ook het afschaffen) van een (administratief) rechtscollege is een grondwettelijk aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheid. Dit blijkt uit artikelen 146 en 161 G.W. Artikel 146 G.W. bepaalt immers: “Geen rechtbank, geen met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan worden ingesteld dan krachtens een wet. Geen buitengewone rechtbanken of commissies kunnen, onder welke benaming ook, in het leven geroepen worden.”.

Artikel 161 G.W. voorziet dat: “Geen administratief rechtscollege kan worden ingesteld dan krachtens een wet.”.

Op grond van artikel 19 BWHI (impliciete bevoegdheden) kan de Vlaamse Gemeenschap administratieve rechtscolleges oprichten en dus ook afschaffen (zie VANDE LANOTTE, J.; ALEN, A. en SUETENS, L.P. (eds.), *Het federale België na de vierde staatshervorming*, die keure, 1993; COPPENS, A., “De Raad van State en de administratieve rechtscolleges in de grondwet”, *R. W.* 1993-94, 907-913).

Wel moeten bij de aanwending van de impliciete bevoegdheden de grenzen ervan geëerbiedigd worden.

Deze grenzen zijn (zie CROMHEECKE, M. en VANDE LANOTTE, J., “Een overzicht van administratieve rechtscolleges”, *T.B.P.*, 1995, 547-556):

- 1° de regeling op het terrein van de voorbehouden aangelegenheden moet noodzakelijk zijn. Hiermee wordt bedoeld dat de gemeenschappen en gewesten geen gebruik kunnen maken van de impliciete bevoegdheden wanneer ze op een andere manier, die binnen hun bevoegdheden kadert, een gelijkwaardig resultaat zouden kunnen bereiken;
- 2° de toepassing van impliciete bevoegdheden mag maar een marginale weerslag hebben op de nationale bevoegdheid. Dit betekent dat slechts een gefragmenteerd deel van de voorbehouden materie via de impliciete bevoegdheden geregeld kan worden en dat de weerslag van de uitoefening van de impliciete bevoegdheden t.a.v. de voorbehouden materie slechts minimaal mag zijn, waardoor afbreken aan fundamentele beginselen uitgesloten zijn. De eenheid van de administratieve rechtsbescherming mag m.a.w. nooit in vraag worden gesteld;
- 3° er mag geen afbreuk gedaan worden aan de functie van het Hof van Cassatie en de Raad van State als administratieve cassatierechters. Geen enkele burger kan het recht worden ontzegd om een zaak aanhangig te maken bij de Raad van State (en het Hof van Cassatie).

De Raad van State sluit ook niet uit dat de gemeenschappen met betrekking tot de erkenning van ziekenhuizen, administratieve rechtscolleges kunnen

oprichten ter vervanging van het federaal administratief rechtscollege.

In arrest nr. 83.349 van 8 november 1999 overweegt de Raad van State immers: “dat verzoeker mogelijk gelijk heeft waar hij stelt dat sedert de wijziging op 16 juli 1993 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om zelf met betrekking tot de erkenning van ziekenhuizen een administratief rechtscollege in te stellen; [...]”.

Dat sinds de grondwetsherziening van 1993 de gemeenschappen (en gewesten) de grondwettelijk aan de (federale) wetgever voorbehouden aangelegenheden kunnen betreden, wordt ook door het Arbitragehof aanvaard.

In een arrest van 30 april 1997 (nr. 25/97) naar aanleiding van een prejudiciële vraag over een aantal bepalingen van het decreet van 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de sociale integratie van personen met een handicap, stelt het Arbitragehof het volgende: “Voor de wijziging, bij de bijzondere wet van 16 juli 1993, van artikel 19, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kon de mogelijkheid die de Raden bij artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, is geboden en die erin bestaat dat hun decreten rechtsbepalingen kunnen bevatten in aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt.”.

Hieruit kan afgeleid worden dat het Arbitragehof van mening is dat deze mogelijkheid wel bestaat sinds de wijziging in 1993 van artikel 19 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen (BWHI).

De materies die door de Beroepscommissie behandeld worden (beslissingen tot sluiting en tot weigering of intrekking van erkenning), behoren tot de bevoegdheid van de gemeenschappen.

Op grond van artikel 5, §1, 1°, BWHI, zijn de gemeenschappen onder meer bevoegd voor de erkenning en de sluiting van verzorgingsinstellingen.

De afdeling wetgeving van de Raad van State heeft gesteld dat: “de inspectie en de sluiting van verzorgingsinstellingen in beginsel behoren tot de bevoegdheid van de gemeenschappen”. (VELAERS J., *De Grondwet en de Raad van State, afdeling wetgeving*, Antwerpen/Apeldoorn, Maklu, 1999, 688).

De commissie van advies over de persoonsgebonden aangelegenheden heeft in haar verslag van 22 maart 1985 (*Gedr. St. Vl. R.* 1984-85, nr. 312/1, 17) gewezen op de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake erkenning en sluiting:

“Alhoewel uit de structuur van artikel 5, §1, I, 1°, van de bijzondere wet en de parlementaire voorbereiding blijkt dat het gezondheidsbeleid, met uitzondering van de onder a tot g opgesomde aangelegenheden, integraal overgedragen is naar de gemeenschappen heeft de regering het in de verantwoording van het regeringsamendement dat leidde tot de huidige tekst van artikel 5 van de bijzondere wet nodig geacht de taken van de gemeenschappen expliciet te omschrijven [...].

Blijkens deze verantwoording zijn de gemeenschappen “onder meer” bevoegd voor het bepalen van de prioriteiten inzake investeringen, dit is voor de bouw en voor de zware medische apparatuur; het verlenen van toelating en van toelagen voor zware medische apparatuur; de inspectie; de erkenning en de sluiting; de inwendige organisatie en het onthaal, voor zover deze geen weerslag hebben op de exploitatiekosten.”.

De gemeenschap is bevoegd om zelf de procedure voor de uitoefening van haar bevoegdheden te bepalen.

De gemeenschap is ook bevoegd om artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen te wijzigen indien deze bepaling een niet-organiek karakter heeft.

Het al dan niet organiek karakter is van belang aangezien de organieke wetgeving een materie is die is voorbehouden aan de federale overheid (artikel 5, §1, I, 1°, a), BWHI). De uitzondering op de bevoegdheden van de gemeenschap betreft enkel de organieke wetgeving, voor de niet-organieke wetgeving is de gemeenschap ten volle bevoegd.

Voor de verklaring van de notie ‘organieke wetgeving’ wordt in de parlementaire voorbereiding verwezen naar de toen geldende wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen (*Parl. St. Senaat* 1979-80, nr. 434/2, 122-123).

De desbetreffende organieke bepalingen komen thans voor in de ziekenhuiswet zoals gecoördineerd op 27 augustus 1987.

De notie ‘organieke wetgeving’ slaat echter niet op de hele inhoud van deze wet, maar slechts op bepaalde elementen ervan. Organieke wetgeving is een open

begrip en omvat de krachtlijnen en basisregels van het ziekenhuisbeleid.

Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding en is ook bevestigd geworden door het Arbitragehof en de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Artikel 76 is een niet-organieke bepaling: het al dan niet mogelijk zijn van een beroep bij dit administratief rechtscollege is geen krachtlijn/basisregel van het ziekenhuisbeleid, doch slechts een element van procedure.

Dit ontwerp van decreet beoogt een vereenvoudiging tot stand te brengen.

De Raad van State heeft in zijn advies d.d. 13 maart 2007 over dit voorontwerp van decreet geadviseerd als volgt:

De criteria van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 moeten vervuld zijn. Daartoe is vereist “dat de regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van de betrokken overheid, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is. De twee laatste voorwaarden zijn te dezen vervuld. Wat het noodzakelijkheidsvereiste betreft, bevat de memorie van toelichting slechts een aanzet tot verantwoording, die meer dient te worden uitgewerkt, waarbij de noodzakelijkheid van de maatregel voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid moet worden aangetoond, wat meer inhoudt dan enkel het aantonen van de wenselijkheid ervan.”.

De opheffing van artikel 76 ziekenhuiswet, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, is inderdaad niet alleen wenselijk maar is ook een noodzakelijke voorwaarde om de Vlaamse Gemeenschap toe te laten de haar in de bijzondere wet toegekende bevoegdheden uit te oefenen. En dit blijft zo, zelfs indien alleen het schorsend karakter van het beroep zou opgeheven worden.

- De leden van de beroepscommissie worden benoemd door de Koning, eigenlijk door de federale minister bevoegd voor Volksgezondheid. Dit is in strijd met de basisprincipes van de staatsvorming, volgens dewelke gemeenschappen en federale overheid, ieder wat de hun toegekende bevoegdheden betreft, gelijk staan in de hiërarchie van rechtsbronnen. De federale overheid mag noch kan een hiërarchisch toezicht uitoefenen op de gemeenschappen.

- De beroepscommissie kan al jarenlang niet meer samenkomen bij gebrek aan voorzitter. Alle aansporingen en vragen daarover – zelfs tot op het niveau van de Interministeriële conferentie – zijn zonder gevolg gebleven. De federale overheid heeft haar belangstelling voor deze beroepscommissie verloren, vermits de voornaamste reden van haar oprichting (namelijk de verplichte bedafbouw in de jaren tachtig) is weggevallen (cfr. supra).
- Vermits de rechtsonderhorige zich pas tot de Raad van State kan richten indien hij voordien alle andere nuttige rechtsmiddelen heeft uitgeput, verhindert de juridisch bestaande maar feitelijk onbestaande beroepscommissie de Raad van State om uitspraken te doen in eventuele geschillen tussen de Vlaamse ziekenhuizen en de Vlaamse overheid.
- Door de opheffing van artikel 76, behouden de Vlaamse ziekenhuizen minstens evenveel mogelijkheden en rechtsmiddelen om beslissingen van de bevoegde Vlaamse minister aan te vechten, dan de mogelijkheden waarover ze beschikten vooraleer artikel 76 is ingevoegd: namelijk via de Vlaamse adviesraad die de bezwaren behandelt, via beroep bij de Raad van State en via andere vormen van rechtsgeding bij burgerlijke rechtbanken.
- De mogelijkheid voor de Vlaamse ziekenhuizen om bezwaar in te dienen bij de onafhankelijke Vlaamse Adviesraad met externe experts, is ingesteld bij decreet van 20 december 1996 (decreet houdende oprichting van een Vlaamse Gezondheidsraad en van een Vlaamse Adviesraad inzake erkenning van verzorgingsvoorzieningen, B.S. 15.2.1997) en bestond nog niet wanneer genoemd artikel 76 in de ziekenhuiswet is ingevoegd.

De vereenvoudiging die dit decreet beoogt tot stand te brengen is derhalve noodzakelijk voor een goede uitvoering van Vlaamse bevoegdheden en voor een behoorlijke rechtsbescherming voor de Vlaamse rechtsonderhorigen.

COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELLEN

Artikel 1

Aanduiding dat het een gemeenschapsaangelegenheid betreft.

Artikel 2

Opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987.

Artikel 3

Volgens de Grondwet (artikel 13) kan niemand tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent. Dit decreet geldt bijgevolg enkel voor de toekomst, de zaken die reeds aanhangig zijn bij de beroepscommissie kunnen dus niet onder de toepassing van dit decreet vallen en zullen verder behandeld worden door de federale beroepscommissie.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Inge VERVOTTE

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de verzorgingsvoorzieningen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap wordt artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, opgeheven.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Inge VERVOTTE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

SG

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 42.319/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 14 februari 2007 door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 6 maart 2007 en 13 maart 2007, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven:

SG

42.319/3

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ⁽¹⁾, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

*

* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt, wat betreft "de verzorgingsvoorzieningen die ressorteren onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap", tot de opheffing van artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987 (hierna ziekenhuiswet). Deze bepaling heeft betrekking op het beroep met een schorsend karakter dat bij een administratief rechtscollege, de Beroepscommissie genoemd ⁽²⁾, kan worden ingesteld tegen elke beslissing tot sluiting van een ziekenhuis of van een dienst, alsook tegen elke beslissing tot weigering of tot intrekking van de erkenning van een dienst.

Het gevolg van deze opheffing is dat deze beslissingen voortaan onmiddellijk aanvechtbaar zijn bij de Raad van State, afdeling administratie.

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

3. De gemeenschappen zijn op grond van artikel 5, § 1, I, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen inzake het gezondheidsbeleid onder meer bevoegd voor de erkenning, de inspectie en de sluiting van de

⁽¹⁾ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond verstaan de overeenstemming met de hogere rechtsnormen.

⁽²⁾ Deze term wordt gebruikt in het koninklijk besluit van 19 november 1993 tot regeling van de samenstelling en de werking van het rechtscollege ingesteld bij artikel 76 van de op 7 augustus 1987 gecoördineerde wet op de ziekenhuizen.

verzorgingsinstellingen, met inbegrip van de ziekenhuizen ⁽³⁾. Gelet op artikel 161 van de Grondwet en artikel 19, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 omvat deze bevoegdheid evenwel niet het oprichten van administratieve rechtscolleges die geschillen beslechten met betrekking tot aangelegenheden die onder dit aspect van de gemeenschapsbevoegdheid inzake het gezondheidsbeleid vallen. Daaruit volgt dat de destijds door de federale wetgever ingestelde Beroepscommissie nog steeds moet worden geacht onder de federale bevoegdheid te ressorteren.

De decreetgever kan zich terzake wel beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet alleen om een administratief rechtscollege op te richten ⁽⁴⁾, maar ook om een nog vóór de staatshervorming opgericht administratief rechtscollege niet langer te laten oordelen over geschillen die verband houden met een gemeenschapsbevoegdheid, zoals te dezen het geval is.

Evenwel dienen de criteria te zijn vervuld om het genoemde artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toe te passen. Zoals men weet, is daartoe vereist dat de aan te nemen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van de betrokken overheid, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is ⁽⁵⁾.

⁽³⁾ Verslag ANDRÉ-PÉTRY, *Parl. St.*, Senaat, 1979-80, nr. 434/2, p. 121.

⁽⁴⁾ Zie onder meer Arbitragehof, nr. 49/2003, 30 april 2003, B.8.1.

⁽⁵⁾ Zie onder meer Arbitragehof, nr. 87/2006, 24 mei 2006, B.7.

SG

42.319/3

De twee laatste voorwaarden zijn te dezen vervuld. Wat het noodzakelijkheidsvereiste betreft, bevat de memorie van toelichting slechts een aanzet tot verantwoording, die meer dient te worden uitgewerkt, waarbij de noodzakelijkheid van de maatregel voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid moet worden aangetoond, wat meer inhoudt dan enkel het aantonen van de wenselijkheid ervan ⁽⁶⁾.

Het is slechts wanneer aan die voorwaarde is voldaan, dat het ontworpen decreet kan worden geacht binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te blijven.

⁽⁶⁾ Dat het Arbitragehof heeft geoordeeld dat de beoordeling van het noodzakelijkheidsvereiste slechts door het Hof kan worden gecensureerd indien ze kennelijk onjuist is (Arbitragehof, nr. 189/2002, 19 december 2002, B.7; Arbitragehof, nr. 49/2003, 30 april 2003, B.8.3) neemt uiteraard niet weg dat de verantwoording wel degelijk betrekking moet hebben op het noodzakelijke karakter van de voorgenomen maatregel. Er moet in dat verband onder meer op worden gewezen dat het uitsluiten van het schorsende gevolg van het instellen van het beroep ook kan worden bereikt door een aanpassing van artikel 76 van de ziekenhuiswet teneinde dit gevolg weg te nemen. Er dient derhalve te worden aangetoond dat het uitsluiten van de mogelijkheid tot het instellen van een beroep bij het betrokken administratief rechtscollege noodzakelijk is voor het uitoefenen van de gemeenschapsbevoegdheid inzake het gezondheidsbeleid.

SG

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. VAN NIEUWENHOVE auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

D. ALBRECHT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid
en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse
Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van
decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de verzorgingsvoorzieningen die ressorteren
onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap
wordt artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, geco-
ordineerd op 7 augustus 1987, opgeheven.

Artikel 3

De zaken die op het ogenblik van de inwerkingtre-
ding van dit decreet aanhangig zijn bij het adminis-
tratief rechtscollege bedoeld in artikel 76 van de wet
op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus
1987, worden verder behandeld door dit rechtscol-
lege, volgens de regels van toepassing vóór de inwer-
kingtreding van dit decreet.

Brussel, 30 maart 2007.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Inge VERVOTTE
